

«MORDERNE IBLANT OSS»:

Memorandum for Wiesenthal

Mordet på Rachel og Jacob Feldmann ved Skrikerudtjernet

Reaksjon mot frifundne umiddelbare gjerningsmenn ikke realisabel, derimot rettsreparerende, offentlige tiltak.

VED ALEXANDER LANGE

Simon Wiesenthal er én iberdig menneskejeger, men kanskje ikke i dette tilfelle?

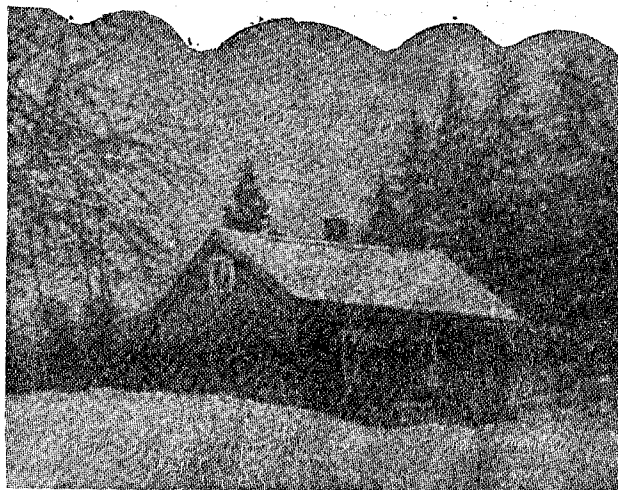
Vi kan forstå at her Simon Wiesenthal kan føle seg kallet til å opptre som eftermålsmann for de jøder som ble sivilt drept i den annen verdenskrig. Riktignok er vel straffelovens frister for drap i de forskjellige land neglisjert. Og jakten på skyldige virker kanskje i lengden mot sin hensikt, idet det blir påtagelig at bare de såkalte nazisters forbrytelser mot jøder blir viet oppmerksomhet. Undertegnede har for flere år siden samlet et dossier på den grufulle ugjerning som med kaldt blod ble utført ved Skrikerudtjernet i Trøstad den 27. oktober 1942. Likesom jeg for flere år siden har skrevet til formentlig ledere av jødene i Norge, cand.oecon Harry Koritzinsky, Oslo, for

å spørre ham om han kunne bringe på det rene størrelsen av det pengebeløp ektefellene Rachel og Jacob Feldmann hadde på seg. Mitt brev ble ikke besvart. I anledning herr Wiesenthals besøk her nylig ringte jeg herr Koritzinsky to ganger og sa jeg gjennom ham ville sende et memorandum om saken til Wiesenthal. Jeg fikk den oppfatning at Koritzinsky ennå var rystet over norsk rettsbehandling av disse klare ugjerninger i forbindelse med gjerningsmennenes robbing av likene.

Grunnen til at saken i det hele tatt kom opp var bl. a. at Feldmanns gullur etterpå — under okkupasjonen — ble gjenkjent av en som kjente ham.

Saken ble pådømt i Eidsivating lagmannsrett (for anledningen satt i Sarpsborg) under ledelse av lagmann Hjelm-Hansen, 2 andre juridiske dommere og lagretten bestående av 10 læge dommere. «De ti med det friske blikk» som vår uforlignelige manuduktør, ekspedisjonssjef Carl Platou alltid kalte lagretten. Aftenpostens kriminalreporter Frithjof Knutsen skriver i bladet 27. august 1947 at politiet var hele tiden gått ut fra at mordet var begått av folk som hadde påtatt seg å føre ekteparet Feldmann over grensen. I lang tid hadde ryktene i bygden utpekt H.L. og P.P., da det hadde sivet ut at Feldmanns hadde ligget i dekning på den lille plassen Skarpsno, som tilhørte en av gjerningsmennenes slektninger. De to tiltalte innrømmer at de drepte ekteparet Feldmann. Men de påberoper seg at de var i en nødssituasjon, og at de ikke hadde annet å gjøre. Da de skulle føre Feldmanns til grensen sto de nemlig i fare for å falle i tyskernes hender og var de blitt tatt ville også mange andre komme i ulykke. Flyktingene var begge i 50-årene og lite vant til strabaser . . . Gjerningsmannen H.L. kom seg i 1944 over til

(Forts. side 4).

Den lille plassen Skarpsno i Trøstad hvor Feldmanns ble holdt i dekning

Memorandum -

(Forts. fra side 1.)

England og har tjenestegjort i det militære der til frigjøringen.

På den annen side mente påtalemyndigheten, som ble representert av daværende statsadvokat (nuværende sorenskriver) Kaare Moe å kunne bevise at L. og P. allerede dagen i forveien, mens Feldmanns oppholdt seg nå Skarpsno — har avtalt å myrde dem. Feldmanns som drev en manufakturforretning i Oslo, var velstående. Det var grunn til å tro at de hadde fått mange kontanter og verdipapirer med seg på sin flukt. De kjente iallfall L. fra før. Han hadde besøkt dem flere ganger i Oslo og hadde skaffet dem forskjellige rasjonerte varer under okkupasjonen.

Årsaken til at ekteparet Feldmann tok flukten — kan vi legge til — var at berusede flyktningførere for en pulje jøder — ved H.L.s bror C.L. — hadde eglet seg inn på grensepolitikonstabel Arne Hvam, som ba om å få se legitimasjonskortet på Østfoldtoget 22. oktober 1942, og skjøt Hvam under utførelse av hans plikt. Det var også en stupid handling, uten reell grunn. Drapet utløste jødeaksjonene i Norge. Sammen med drapsmannen C.L. var Feldmanns pleiesønn Hermann Feldmann. Derfor måtte ekteparet F. flykte over hals og hode.

Den neste dag ble H. L. i lagmannsretten eksaminert av sin forsvarer, tidligere fremstående Hjemmefrontleder, h.r.adv. Kaare Weider, nuværende adm. dir. i IDUN — om sitt illegale forhold under okkupasjonen. Dette var nok i de dager en tydelig pekepinn for lagmannsretten, you bet . . .

Under eksaminasjonen kommer det frem at H.L. i juli 1940 hadde latt sin bror. O. forstå at han hadde vært med på å drepe ekteparet Feldmann . . . O. hadde rådet ham til å legge kortene på bordet . . .

Så kommer det:

Statsadvokat Kaare Moe: — De sa ikke med en gang at De og P. hadde planlagt mordet dagen før. Både De og P. . . . ga samme uriktige forklaring, nemlig at dere først bestemte dere til å drepe ektenaret på veien opp til Skrikerudtjernet, og at det var på grunn av den kritiske

MED EN SOVJETSOLDAT fortsetter i neste nummer. Vi måtte la den stå over denne gang på grunn av den lange artikkelen om Skrikerudtjernet-saken.

situasjon som da plutselig oppsto. Det er jo en meget vesentlig forskjell på denne forklaring og sannheten.

L. innrømmer, at de til å bevrinne med forsøkte å få det til å se litt penere ut, men det var fordi ryktene absolutt ville ha det til at det var et brutalt rov-mord . . . P.P.s kamerat Leif Køhler hadde kjørt Feldmanns fra Løvstad til Skarpsno. Han anså det umulig å foreta en transport til grensen med bil under den situasjon som var oppstått etter drapet på Halden-toget. Det eneste de hadde å gjøre var å ta skogsveien.

Og dagen før mordet hadde han tilbudt P. å bli med gjennom skogen. Men P. avslo det.

Statsadvokaten: Når på dagen var det De kom med det tilbudet? — Jeg var kommet hjem fra mitt arbeid da P. kom til meg, så det må ha vært om eftermiddagen. — **Statsadvokaten** fastslår at de tiltalte da har fått dette tilbudet efterat de hadde bestemt seg for å drepe ekteparet.

«8. august avgis flere interessante vitneprov, hvorav gjengis efter AFTENPOSTENS referat:

Barberer Erik Pettersen, Oslo, hadde kjent Feldmanns i mange år, og han trodde de hadde hatt mange penger på seg, neppe under 100 000 kroner.

Lensmann Parr-Mellbye, Trøgstad, hadde efterforskningen i denne saken efter frigjøringen.

— Ble det betraktet som rov-mord?

— Ja, det gjorde det.

Frithjof Høyer, L.s kompanisjef i England, Frankrike, Nederland og Belgia, har bare godt å si om tiltalte H.L. Mange vitner uttalte seg godt om de tiltalte . . .

Neste vitne blir på en måte dagens sensasjon. Det er politibetjent Alf Pettersen, Oslo, født og oppvokst i Trøgstad. Pettersen var selv flyktningfører under okkupasjonen . . . Vitnet hadde ikke deltatt direkte i efterforskningen, men var med på den første åstedsbefaring i juni (1947), da man fant fru Rachel Feldmanns veske som P. hadde gjemt. Når L. og P. valgte den veien de gjorde frem til Skrikerud, forbau- ser det meg ikke at de brukte fire-fem timer. Det er en prestasjon å gå denne veien på så kort tid, og jeg vil våge å påstå at den turen var mer anstrengende for Feldmanns enn det ville ha vært å ta vanlige stier til grensen i to eller tre dagsmarsjer. På åstedsbefaringen spurte jeg P. om de virkelig hadde gått til-

(Forts. side 6)

Memorandum for Wiesenthal —

(Forts. fra side 4)

skrevs i myrene som var så bløte og hvordan de da hadde kunnet bære Feldmanns.

— Vi dro dem over, svarte P.

Pettersen fortsatte: Men på høydedraget langs myrene var det en pen sti hvor de ikke ville møtt gestapomenn men bare bygdefolk, og når de allikevel ikke tok den veien —

tyder det på at de gikk for å drepe.

... L. og P. kunne snart brennet en barhytte til dem, og selv om de var blitt tvunget til å overnatte ute under åpen himmel hadde de ikke krepert av det. Det var en kjent sak blant oss som frakket flyktninger at tyskerne skydde skogen, og vi følte oss trygge der ...

Den uhyrlige dom i Eidsivating

«Dagbladet» skriver den 3. september 1947 blant annet: «Flyktningeførerne P.P. og H.L. som var tiltalt for å ha myrdet det jødiske ekteparet Feldmann og for å ha stjålet 12 000 kroner ble igår frifunnet av lagmannsretten. Lagretten hadde på forhånd svart nei på de to spørsmålene:

- 1) Er P. og L. skyldig i overlagt drap på Jacob og Rachel Feldmann?
- 2) Tok de pengene i vinnings hensikt?»

For å avlaste lagmann Hjelm-Hansens ettermæle i forbindelse med Feldmanndommen skal fra «Dagbladet» referat siteres et kjernepunkt i hans etter mitt inntrykk ellers delvis ulne rettsbelæring:

— «Det er på det rene at de drepte Feldmanns og at de gjorde det med overlegg. Det er ingen affektforbrytelse. De hadde overveiet det en dag tidligere. Hvorledes ville en forstandig og god mann handle i denne situasjon? Det er kjernepunktet i saken.»

—o—
Vi håper at vi tilgis at vi jevnfører denne frifinnelse med de påtagelig konjunkturbetonte sterke påvirkninger som MÅ ligge bak den — med en meddelelse i VERDENS GANG for 8. april 1946: «Frontkjemperen Ole Kristian B. (etternavnet strøket av A.L.), fra Trøgstad er dømt til 5 års tvangsarbeid, begrenset rettighetstap og 5 000 kroner i inndragning.»

—o—
Det store ras i Trøgstad nemlig til fem millioner kroner var ille for bygden og dermed for landet. Men den sammenrassningen av norsk rett som skjedde i Feldmanndommen, den kan nok ikke repareres

med fem millioner. Vil jødenes ettermålsmann Wiesenthal at ekteparet Feldmann skal ligge hvsj-hvsj i sine oraver, fordi det er ikke-«nazister» som mvrdet dem. Er hele jakten et agitatorisk skuebrev? Vi får se ...

Man kan jo tenke seg dommen hvis Paal Berg eller Johs. Andenæs eller Andr. Aulie med hustruer var blitt myrdet ved Skrikerudtjernet, og gjerningsmennene var blitt frifunnet. Mon ikke da retten hadde kommet ihu straffeprosesslovens § 358:

«Kommer retten til den overbevisning at det ikke foreligger tilstrekkelig bevis for at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med lagretens kjennelse, kan den beslutte at saken skal behandles på ny på et senere lagmannsting for andre dommere og andre lagrettemenn. Det samme gjelder dersom tiltalte er kjent ikke å være skyldig i en straffbar handling som han er tiltalt for, men retten finner det utvilsomt at han er skyldig.»

Sannelig har Rachel og Jacob Feldmanns trosfelle Aksel Scheer grunn for sitt patetiske utbrudd i Dagbladet 5. september 1947, hvorav siteres i FOLK OG LAND: — «Morderne fra Skrikerudtjernet, tiltalt for overlagt rov-mord på to jøder, ble blankt frifunnet.» Etterat Scheer har nevnt to andre frifinnelser skriver han: «Går det en rød tråd gjennom disse rettsavgjørelser? — en rød blodig tråd. Er grunnen en bevisst eller ubevisst nedvurdering av en viss gruppe mennesker? (Slik systematisk nedvurdering, som også ga seg utslag i mord og røveri mot Nasjonal Samlings folk og fortsatt diskriminering anno 1967 kjennet også vi A.L.)

Aksel Scheer fortsetter: «Det er tanker som streifer sindet og følelsene — følelser som fra før ikke er bortskjemt med overdreven sympati — medlidighet — eller rettferd. Ved slike dystre funderinger, riktignok fra jødisk synsvinkel, renses spørsmålet: Hva har det kostet å slå ihjel en jøde i Norge? Etter slike domsavsigelser, står respekten for lov og rett i fare.

Aksel Scheer»

Den mest selvavslørende setning som er uttalt om dette for norske forhold markerte tilfelle av diabolisme er i sin tid skrevet om gjerningsmennene av «Verdens Gang»s nuværende sjefredaktør Oskar Hasselknippe med nesten tomme høye bokstaver: «DE VAR SOLDATER»

Vi skal ikke ved denne anledning komme nærmere inn

på hva bakgrunnen kan være til en slik innstilling, men Hasselknippe fikk da følge av noen i en rundspørring som «Aftenposten» foretok 5. sept. 1947 om «Frifinnelsen i Feldmannsaken». På linje med Hasselknippe sto således «En av de ledende menn innen Milorg. under krigen (!) Knut Møyen (nu byråsjef): — Dette er en alvorlig sak som kan få store konsekvenser, men etter min mening ble dommen som den måtte bli. Men selv om man antar at de to skulle ha gjort seg skyldig i en feilvurdering må man huske på at de var soldater ... Jeg har selv vært med å bestemme om liv og død under krigen, om ikke akkurat i helt parallelle saker, og selv om man ikke mener det er riktig idag, var det av og til nødvendig å tå et slikt ansvar dengang.»

Ja byråsjef Møyens tilståelse om sivilt overlatt drap under okkupasjonen, utført med militær innbildning, synes jo her å være klar og greil! Hvis ikke riksadvokat Aulie hadde vært «Rikspolisjef» i London, utnevnt i 1942, hadde han vært den rette til å ta seg av herr Møyen, som i det minste er ærlig, som man ser. Kan en flink pike eller gutt svare i «Åpen post» hva man befatter seg med som Rikspolisjef i London? Det står i Kjelstadli! Aldri hadde Al Capone større makt over liv og død med mere. — Vi har foran oss en herdet mann, en skjønn, nesten rynkefri samfunnstøtte, som det nesten er synd å pille de falske dekorasjoner av. —

Riksadvokaten ble av MORGENPOSTEN i 1947 spurt om «hans mening om dommen i Feldmannsaken» i forbindelse med juryordningen. Om dommen sa den fhv. rikspolisjefen naturligvis intet, men han talte litt frem og tilbake om lagretteinstitusjonen. Slik som gullfasaner mener man kan avspise pressen.

Hos prof. dr. jur. Andenæs fikk Aftenposten et forholdsvis klart svar, når undtas at han ikke blåste i Gjallarhornet og uttalte sin usminkede mening om Feldmanndommen, eller endog henviste til det remedium mot åpenbart uriktige dommer som heter str. pl. § 358. Vår adrette venn og eiendommelige ekspert i strafferettens kameleonaktige vesen etter som det er denne eller hin som begår forbrytelser — har skrevet et vidunderlig skrift for folk fulle av anger og ruelse, hvori Andenæs skisserer en straffelovsnovelle om det lovlige mord når dette er begått av de rette mot de u-

rette under okkupasjonen. Andenæs sa til Aftenposten blant annet «Jeg har selv ikke fulgt saken slik at jeg kan uttale meg om dommen er riktig eller ei. Hvis den bygges på at direktiver fra overordnede i Mil.org. virker straffriende er den iallfall ikke riktig.»

Vi synes det er underlig av en professor i strafferett at han kan tillate seg å servere til en avis at han ikke på det grundigste har fulgt en så sentral og opprørende straffesak som Feldmannsaken. Hvordan skal det gå med det av Andenæs titt og ofte besungne demokrati, hvis de ikke er vakt som vakt skal være?

Res. kap. Alexander Lange Johnson svarte «Aftenposten» blant annet: — «Jeg reagerte kraftig mot dommen. Vel var det i dette tilfelle meget sterke formildende omstendigheter, men jeg hadde håpet at dette kunne ha kommet til uttrykk ved at straffen ble satt til et minimum. De tiltalte hadde jo allerede sittet i varetektsarrest.»

Tenk, gierningsmennene fra Skrikerudtjernet hadde vært i varetektsarrest! Et spørsmål til Hjemmefrontens «stud. bisp», nu biskop i Hamar, Alex Johnson: Hvilke sterke formildende omstendigheter var det i det overlagte drap og ran av Rachel og Jacob Feldmann? Svar utbedes. Hvis det uteblir — er spørsmålet: Var biskopen på Hamar jødehater?

Direkte tale av Kristian Schjelderup

På forespørsel erklærte biskop, dr. theol. Kristian Schjelderup til «Aftenposten» 5. september 1947 blant annet:

— «Har et menneske med overlegg beøtt drap, skulle jeg tro at han også måtte erklæres skyldig i drap, hva så motivet enn kan ha vært. Finner retten at vedkommende på grunn av omstendighetene ikke bør straffes, burde man iallfall finne et net grunnlag for frifinnelse enn det uriktige «ikke skyldig». Nettopp det pågående rettsoppgjør burde skjerpe kravene til Oss selv.»

Dagbladet: GAL DOM

Det var sannsynligvis Einar Skavlan som under ovenst. overskrift skrev «Dagbladet»s presise leder 3. sept. 1947, hvor det bl. a. står:

— «Frifinnelsesdommen i Feldmannsaken er en skandale. Det er klart og greit opplyst at P. og L. (de fulle navn sto i bladet. A.L.) har drept det jødiske ekteparet med kaldt blod etter modent overlegg, og at de har tatt

deres verdisaker. Allikevel svarer lagretten nei på spørsmålet om de har gjort det og retten avsier frifinnelsesdom». Og de tiltalte i denne saken har ikke bare drept, de har også røvet og brukt tyvegods. De har prøvet å holde det skjult, de har tilstått litt etter litt. Intet som helst hensyn til å verge organisasjonen kan her påberopes . . . (Så kommer Dagbladet inn på den åpenbare grunn til frifinnelsen): «I landssviksaker har vi holdt på at retten skal ha sin gang og at alle skal dømmes etter loven(!) Men da må vi også sørge for full rettferdighet også mot forbrytelse som er begått av hjemmefronten . . . Lagmannen kunne ved denne kjennelsen på stedet ha forlangt saken opptatt pånytt for en ny lagrett.»

Flyktingefører, lastebileier RAGNAR LARSEN TONER FLAGG

Vi leser i DAGBLADET 5. september 1947 under overskriften: **Flyktingeførerne MOTZFELDT & CO. og Feldmannsaken. Feige mennesker som skryter.**

Av lastebileier REIDAR LARSEN

— «Fra lederen av flyktingetransportene, lastebileier Reidar Larsen («Carl Fredriksen»), har vi mottatt følgende:

Den 22. oktober 1942 skulle medlemmer av en flyktingehjelporganisasjon, bl.a. Karsten og Haakon L., føre ca. 20 jøder over til Sverige. Jødene og et par flyktingeførere satte seg på toget som gikk til Halden. Reisen til Halden kunne vært helt ufarlig. Noen jødeforfølgelse var ikke satt igang i Norge. Jødene var ikke eftersøkt. Og Halden lå utenfor grensesone Øst. Men, ja det fantes dessverre et «men». Flyktingeførerne var litt for glade i brennevin. Og da grensepolitmann Hvam kom inn på toget så en full flyktingefører rødte. Han eglet seg inn på Hvam som naturligvis ble arg. Og dermed oppsto fare for flyktingeførere og organisasjonen deres.

Motzfeldts instruks for farefulle situasjoner kunne til gode grunner ikke komme til anvendelse denne gang. Flyktingene satt nemlig i andre kupeer og var helt utenfor fyllebråket. Det var ingen sjanse til å få skutt dem.

Istedet ble HVAM skutt, hvoretter flyktingeførerne hoppet av toget for å redde seg selv. Flyktingene lot de gå pokker i vold.

Ja, så fikk vi jødeforfølgelsene da. Ansvarløse flyktingeførere hadde gitt nazistene et velkomment påskudd til å lage et helvete for en hel befolkningsgruppe . . .

Motzfeldt & Co.s forhold til jødeforfølgelsene er verd å merke seg når en skal vurdere deres vitneprov i **Feldmannsaken**. Burde ikke Motzfeldt selv ha sittet på tiltalebenken? Det er trist å høre feige mennesker skryte av at de er helter og maler rosenrød farge på kamerater som er likeså feige.

Dette bør en ha klart for seg når en skal diskutere Feldmannsaken, den nest største skamplett Motzfeldts karer har satt på norske flyktningføreres historie.

Oslo, 4. september 1947.

Reidar Larsen

Har Reidar Larsen levet lenge etter denne artikkel? Eller er han å få i tale?

Høyfjellsdommer EDVARD LASSEN gir lovens konklusjon i Feldmannsaken

Så er vi som denne dom i alle år har opprørt kommet til høyfjellsdommer Edvard Lassens tordentale til Feldmanndommen, hvorav vi siterer:

«En kunne ha vente at det fra hjemmefronthold var blitt tatt avstand fra den makabre Feldmann-affære. Men så vidt jeg har sett, er dette gjort i meget liten utstrekning og høyst betinget. Det innrømmes at det passerte jo burde ha vært innrapportert. Det var «litt merkelig» at så ikke skjedde. Og pengene burde jo ha vært avlevert. Men i hovedsaken syns de fleste aktive hjemmefrontfolk som har uttalt seg offentlig, å være enige i de to flyktningføreres opptreden.

De går god for selve gjerningen, det overlagte drap av de hjelpeløse mennesker det nettopp gjaldt å redde. Hjemmefronten har ikke vunnet på dette.»

— «Herr Hasselknippes store argument er at de var soldater. Akkurat sier hjemmefrontfolkene. Sømmen truffet på hodet, sekunderer pastor dr. philos. Arne Jonsen Vigtel. Som om det skulle hjelpe! Soldater har ikke mere enn andre mennesker rett til å begå forbrytelser. Og en forbrytelse opphører ikke å være forbrytelse fordi det er en soldat som begår den. En egen soldatmoral kan ikke anerkjennes. De var forøvrig ikke soldater. De var to sivile bondegutter som hadde stilt seg til disposisjon for en av de organisasjoner som hjalp mennesker i nød til å komme seg vekk fra bøddelegimet», skriver Lassen. Han fortsetter: «Det var for tjenstfullt av dem å bli med i det arbeid. Men det berettiget dem aldeles ikke til å begå forbrytelser.

En forbrytelse er og blir nemlig det de gjorde. Hadde de enda brukt pistol og rettet pistolen mot sin egen panne. Men de valgte en ganske annen fremgangsmåte. De foretrakk å avlive sitt brysomme følge og redde seg selv — i stillhet. De reddet også noe annet — i stillhet. Pengene. Det siste bidrar til å gi forbrytelsen en sjofel karakter, likegyldig om det var tyveri eller underslag. (At de drepte ble «senket på 1/2 meters dyp» bare, egner seg dessverre ikke som frifinnelsesgrunnlag, herr pastor Vigtel).

Strafferettslig stiller saken seg som kjent slik, hva (lagmannsretten) redegjorde for i sin rettsbelæring: For at en ellers staffbar handling skal kunne tillates som følge av nødtilstand, må vedkommende ha stått overfor «en på annen måte uavvendelig fare». Dessuten må faren ha vært «særdeles betydelig i forhold til den skade» som er forvoldt. Hva straffeloven her foreskriver, er ikke juristeri, men i full overensstemmelse med alminnelig sunn rettsbevissthet. Lovens forutsetning er ennvidere — likeså i full overensstemmelse med rettsbevisstheten — at faren må være overhengende, det vil si uavvendelig i øyeblikket, uten mulighet for å kunne avverges på noen annen måte som vedkommende kunne tenke seg i den foreliggende situasjon. Nødtilstanden må være akutt på handlingsstedet og i handlingsøyeblikket. En straffbefriende nødtilstand er ikke noe en kan beslutte skal inntre. Neste dag og på et annet sted! Det var det disse flyktningførere gjorde. De bestemte seg på den forveien til å føre de to flyktninger til det utsette rettersted Skrikerudtjernet. Dette viser at det ikke forelå, noen akutt nødtilstand.

Det siste er så godt som innrømmet av en framtrедende hjemmefrontmann, som forøvrig ikke ubetinget kan godta handlingen. «E.7, distriktsjef for Sørlandet XU» skriver, at det kan «diskuteres også sett med hjemmefrontens øyne om det var nødvendig å gå til et så drastisk skritt». (Se V.G. for 9. sept. d. å.)

De to flyktningføreres handling var overlagt drap under omstendigheter som ikke kunne frita for straff. Overlagt drap kalles i daglig tale mord. Juryens kjennelse var beklagelig. Hjemmefrontens syn på det hele slik det er kommet offentlig fram, er forstemmende . . . »

Dette skriver høyfjellsdommer Edvard Lassen i Verdens Gang etter dommen.

Ja, slik skriver høyfjellsdommer Lassen om en av de

(Lagmannen)

største rettskandaler i norsk retts historie. Hvorfor har Norges rettsmyndigheter og herr Simon Wiesenthal hitil titt til de n e fæle urett?

Imidlertid antas ikke initiativ for dog i noen grad å bøte på disse gjerninger å kunne gå ut på straffeklagen uovergjerningsmenn som er frifunnet ved endelig dom. Men staten burde ved ett eller annet tiltak søke å utviske minnet om en opprørende urett mot de uskyldige ofre, deres etterlatte og trofeller . . . Feldmannsdommens neglisjering av klare kriminelle fakta burde av hele det norske folk vært ansett for utålelig og uforenlig med lov og retts eksistens i vårt land. Den ansvarlige instans er etter vår oppfatning først og fremst det urettens system i «militær» forkledning manifestert ved flere av de eiendommelige erklæringer vi har gjengitt foran. Har utilbørlig press, og disse og lignende utsagn fått lagmannsretten til å se bort fra sakens kjerne?

Salvo errote et omissione.

Oslo, 15. desember 1967.

Tillegg vedlagt.

Alexander Lange